

Sygn. akt I CSK 316/18

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa P. Ś.

przeciwko A. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt IV Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi

kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 grudnia 2017 r. powód P. Ś. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolită i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej poprzez odwołanie się do występującego w sprawie „oczywistego” naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 38 prawa wekslowego. Zarzut naruszenia tego przepisu skarżący wiąże bowiem jedynie z uznaniem przez Sąd drugiej instancji, że pismo do pozwanego z dnia 23 października 2012 r., wzywające do wykupu weksla, nie spełniło wymagań przedstawienia weksla do zapłaty, a w konsekwencji nie zaktualizowało obowiązku zapłaty przedmiotowego weksla jako weksla płatnego po przedstawieniu. Po pierwsze, art. 38 prawa wekslowego określa jedynie termin, w którym weksel powinien zostać przedstawiony do zapłaty oraz że przedstawienie wekslu w izbie rozrachunkowej jest równoznaczne z przedstawieniem do zapłaty. Prawo wekslowe nie określa bliżej sposobu przedstawienia weksla do zapłaty. Z ugruntowanego w tym zakresie orzecznictwa sądowego oraz wypowiedzi w piśmiennictwie

prawniczym wynika jednoznacznie, że w przypadku weksla płatnego po okazaniu - a więc takiego, jaki posiadał powód - samo pisemne wezwanie dłużnika wekslowego do zapłaty weksla nie jest wystarczające do uznania, że w ten sposób doszło do przedstawienia weksla do zapłaty, co wymaga okazania dłużnikowi oryginału weksla albo przynajmniej stworzenia warunków do zapoznania się przez dłużnika z tym oryginałem dokumentu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2001 r., III CKN 322/00, OSNC 2001, nr 11, poz. 164, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 r., I CK 224/04, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CSK 132/05, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2010 r., V CSK 461/09, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2018 r., II CSK 368/17, nie publ.). Dodać należy, iż w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na inne niż wskazane w treści zarzutu skargi kasacyjnej, przyczyny wydania przez Sąd drugiej instancji wadliwego orzeczenia. Wąskie ujęcie podniesionego w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia art. 38 prawa wekslowego nie pozwala jednak na uznanie wniesionej skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnionej.

W sprawie nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego, na wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99, 108 § 1, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 15 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

jw